

POSTANOWIENIE

Dnia 8 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z odwołania Z. M., A. M. i R. M.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Biłgoraju
o odsetki,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 8 października 2015 r.,
na skutek skargi ubezpieczonych o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w Lublinie
z dnia 23 stycznia 2013 r., sygn. akt VII Ua 35/12,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 9 grudnia 2010 r. Sąd Okręgowy w Lublinie zmienił zaskarżony przez A. R. i Z. M. wyrok Sądu Rejonowego w Lublinie z dnia 29 kwietnia 2009 r. oraz decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Biłgoraju z dnia 5 marca 2003 r. i przyznał skarżącym jednorazowe odszkodowanie w kwocie 77.573 zł z tytułu śmierci ich ojca i męża z powodu wypadku przy pracy przy prowadzeniu działalności gospodarczej. W dniu 25 lutego 2011 r. Zakład wydał trzy decyzje, objęte wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 23 stycznia 2013 r. oddalającym apelację wnioskodawczyni Z. M. od wyroku Sądu Rejonowego w Lublinie z dnia 30 maja 2012 r., oddalającego odwołanie w przedmiocie odmowy wypłaty odsetek za opóźnienie w wypłacie świadczenia.

W dniu 23 stycznia 2015 r. Z. M. wraz z synami wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 23 stycznia 2013 r., wskazując, że jest niezgodny z art. 85 ust. 1 zd. 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1442 ze zm.) i art. 118 ust. 1-4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.) w związku z art. 15 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 1242 ze sprost.). Skarżący stwierdzili, że przez wydanie wskazanego wyroku została im wyrządzona szkoda odpowiadająca utracie odsetek ustawowych, należnych za okres od dnia 5 marca 2003 r. do dnia 23 stycznia 2015 r., której wysokość określili na kwotę 115.477 zł. Na tę kwotę oznaczyli też wartość przedmiotu zaskarżenia.

Skarżący wskazali, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest w chwili wniesienia skargi możliwe, ze względu na brak podstaw do wniesienia skargi o wznowienia postępowania oraz że „ze względu na upływ terminu do wywiedzenia skargi kasacyjnej, wyrok nie podlega zaskarżeniu w tym trybie”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Ze względu na przedmiot sporu i wartość przedmiotu zaskarżenia przekraczającą 10.000 zł, właściwym środkiem prawnym przysługującym od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 23 stycznia 2013 r. była skarga kasacyjna (por. art. 398² § 1 zdanie pierwsze k.p.c.).

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem w sprawie, w której przysługiwała skarga kasacyjna, jest niedopuszczalna, jeżeli skarżący nie wniósł skargi kasacyjnej, a stwierdziwszy uchybienie terminowi do jej wniesienia bez swojej winy, nie złożył wniosku o przywrócenie terminu do jej wniesienia (art. 424¹ § 1 w związku z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.; por. postanowienie z dnia 20 grudnia 2011 r., III CNP 33/11, OSNC-ZD 2013/B, poz. 26; IC 2012/11, s. 43).

Subsydiarność skargi o stwierdzenie niegodności prawomocnego wyroku z prawem, wyrażona w warunku z art. 424¹ § 1 *in fine* k.p.c., powoduje, że skarga o stwierdzenie niezgodności zaskarżonego wyroku z prawem skarżącym nie przysługuje.

Uwzględniając to, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji (art. 424⁸ § 2 *in principio* k.p.c.).